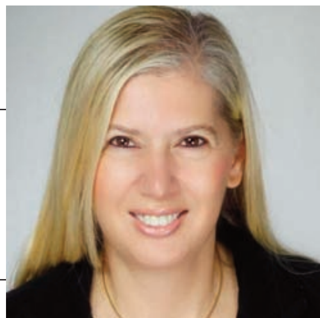


Cătălina Novac (S.U.A.)

Ochii tăi

lui Bosco, mai 2019

Aproape m-am înecat, m-am ridicat, m-am scufundat în albastru-verde, fără respirație și vise, și am rămas plutind într-o ceață ușoară, mângâietoare, care m-a cuprins dupa gât cu candoare și m-a acoperit ca o pelerină fierbinte, oferindu-mi ritm cubanez, dansat pe străzile goale, încinse din Havana, unde soarele se coboara pe o funie împletită egal, și își face loc pe scaun la cafenea, topește bănci, mese grele de fier, cărămizile din uși și ferestre, străzile nepavate cu mese de șah, parcurile goale, cerul uitat de lume, casele nevăruite din care coji mari de zid se desprind fărâmate, topește orașul, rămâne doar scaunul înalt în barul din Havana unde Hemingway își petrecea timpul, rezemat de perete privind trecătorii triști havanezi oprindu-se la ușa barului cum priveau tinerii în blugi bucurându-se de cocteiluri reci și delicioase; de multe ori mă gândesc să ies din mirajul divin, mintea pare să vrea, dar inima bate bate, îmi aruncă raze de iubire, ca stropi de mare sărat, mângâieri și lacrimi, să ies din mirajul ochilor tai, să ies din miraj – să ies.

Am hotărât să arestez albastrul din ochii tai; am creat un nou design: ochelari de arest. Am aplicat pentru patent unic, am obtinut aprobări, inginerul i-a făcut comozi și ușori; am cerut interdicție de mers în oras, o foaie cu ștampilă, ca să nu poți fi văzut în public fără ochelarii prescriși…nu ai voie să cobori scările casei fără să-i pui la ochi.

Așa cum ieși pe ușă traficul se bulversează, damele își rup tocurile înalte, lumea se împiedică și cafele fierbinți se preling pe ziduri, bănci, mantouri și obloane, dimineața monotonă își iese din ritm, haotică și aglomerată, strada devine din ce in ce mai zgomotasă și neorganizată, ochii tăi acoperă acest univers bulversat, nu e clar cum zeii egipteni ți i-au dedicat ție, au făcut-o să porneasca războaie de ochi fascinatori, unde să se scufunde lumea văzută pe dos.

De ce nu ai scris? Spui de conexiune că era slabă și ai fost foarte prins. Hai să fim seriosi… Culoarea ochilor tăi a cuprins conexiunile wi-fi și le-a răspândit în toți munții și apele din Main – bucuria locuitorilor pentru conexiunea fără plată. Au mers mile și mile pe jos să-și anunțe vecinii de conexiunea liberă, o undă așa de binevenită pornită din puterea privirilor tale. Așa ai pus stăpânire pe cer, zeii tăi știu? Mi-ai spus că îmi arăți imaginile din insulă, ai lăsat în urmă prelins amestecul de culori schimbătoare? Te-ai întors să filmezi beția de culori, transformarea de albastru, în umbre deschise, urmărind ochii tăi de ape fermecate. Ai fugit de lume, singur pe aleea insulei, să nu schimbi culoarea hainelor de drumeț în albastru-verde magic.

Îmi trimiti imagini de pe insula abandonată de timp, insula orfană; mergi pe bârnele udate de ploaia torențială, filmând peisajul surealist de-a lungul apei și ochii îți străpung propria umbră, lumina lor uimitor de vie proiectată pe bârnele și copacii uzi, ca pe o frescă regală facută din sute de noduri, lumina ochilor tăi plutește deodată cu ușurință, se strecoară în rădăcini de copaci, pe pământul ud, ca și cum îți aparține și ești stăpân pe pământ și cer. Lumina din ochii tăi pictează bârnele de lemn, și copacii foarte înalți, aburii de apă, valurile care se sparg în mal, devin ochii tăi, fiecare pas e un strop de culoare împrintată în natură… flori și iarbă au crescut pe biserică – încetinești să faci poze fără să realizezi cum se schimbă culorile, cum culorile și strălucirea ochilor tăi se topesc pe cupola bisericii și alunecă spre cimitirul de lângă porți, stăpânești și iarba.

Merg grăbita în labirintul cu plante uriașe, mult verde, mă întreb dacă știu să ies din acest labirint uriaș, sunt stăpînă pe drumurile încurcate, știu bine să ies, îmi spun, și nu mă înșel, culoarea ochilor tăi mă fascinează, îmi dă putere, drumul e ușor de urmat, mirosul de brazi adie spre respirația mea, te vad – te strig, nu mă auzi - te privesc. Nu mă vezi, privirea ta iertătoare și bună, pierdută și încurcată – incerci să găsești drumul spre casă, pierdut in această splendoare: ochii tăi.

El Aleph

inspirat de arta lui Cristian Rusu, „Horse Descending a Monument", Fabrica de Pensule, Cluj

Sala de clasă întunecată, băncuțe vechi din lemn trist sprijinite de pereții văruiți proaspăt, liceeni în geci de blugi dansând bluz. Praf și întuneric se scurge pe podeaua de lemn, topindu-se ca ceasurile lui Dali, bulgări de inspirație se răsucesc în noi, dureros, ca un beyblade în mișcare, învârtindu-se fără oprire, simțind viteza din stomac – se feresc de inimă; impulsuri de grabă ce străpung lumina, se rotesc, prin plămânii roz deschis și merg pe sub straturi de piele, ușor de observat pe mâna, în relief; degete, joc în palmă, palma ia forma stelelor – învârtindu-se repede, repede pe liniile încrustate adânc, amețitor de repede; apoi ne trimit usor într-un univers, unde poveștile noastre ies la cafea, de mână, ca doi școlari timizi fără puterea de a rosti cuvinte potrivite. Tăcere. Ești trist?

Am mers mult, drumul a fost lung și epuizant, bulgărul obosit, s-a oprit, pal, ca ultimul apus de soare pe care l-am urmărit din mașină; am condus după copaci și parcări murdare, pe străzi auxiliare, am oprit în față, la Walmart – o jumătate de soare miraculos spânzură pe cer, ca o frântură de acadea, răsucită. M-am ținut după bucata de soare până un cer creionat negru a apărut, greu și sufocant. Hmmm... Mi-am amintit apusurile plănuite în drumul meu: la mal, pe barcă în Costinești, o epavă zăcînd, nu departe; o felie de soare, între Saba si St. Maarten, blocat de o umbrelă verde și o barcă de croazieră cu geamuri luminate reflectându-se în mare... am căzut pe scară și am adormit.

Frigul m-a trezit cu buzele vinete și uscate.. eram pe scara unei statui – pe un piedestal alb uriaș, un cal sculptat din bucăți mari verzi neegale cu infinite nuanțe de verde suprapuse în imagini ce se reflectau sub formă de triunghiuri, trapeze, pătrate văzute prin lumini albe, galbene și gri... bucăți de viață... diamante... Este real? M-am întrebat... sau drumul obositor a adus-o pe Fata Morgana care m-a acoperit cu un șal sfidător... Mi-e frică. Povestea printului fericit. Simt în visul meu, bucăți geometrice asimetrice ce oglindesc povești pe ecrane de diamante, bucăți, clipuri, youtube story... și vreau să văd, dar e foarte sus, nu ajung... Piedestalul deodată s-a făcut cald - îmi e bine, umbra de pelerină se mişcă încet ca un şarpe leneş, se îndepartează... Îmi lipesc obrazul pe peretele alb și ascult. Umbra calului acoperă tot cerul, norii o ocolesc, iau forma de pictori cu șepci și șevalete, creionează cu perfecțiune umbra.

Caut telefonul, bateria e moartă 50 de acrobați de la Cirque du Soleil dansează în ritm perfect *Cavalia Odysseo* – și fiecare triunghi din diamant se transformă într-un carusel cu 70 de cai, învârtindu-se ritmat repede, repede, ca o patinatoare rotindu-se iar și iar, scoțând în evidență culorile regale, bulgărele de inspiratie cade cu zgomot, se mișcă asfaltul. Acrobații m-ar putea ajuta să văd clipurile din bucăți îmbinate într-o perfecțiune miraculoasă, poveștile transparente, fiecare parte: triunghi, hexagon... Piedestalul e din ce în ce mai cald, obrazul îmi arde. M-ar putea ridica...

Atunci s-a întâmplat un miracol. Calul a mișcat capul din stânga în dreapta…, apoi s-a aplecat și a coborât după pedestal în ritm împărătesc și sobru.

Sîngele mi-a înghețat... prin minte îmi trec gânduri multe și aglomerate – nu se suprapun, le văd ca o spirală unul în altul, ca un El Aleph rotindu-se greoi... Un om de afaceri a cumpărat statuia lui Lenin aruncată de polonezi după căderea comunismului și a depozitat-o în garajul lui din Seattle. După moartea lui, soția l-a ″donat″ pe Lenin comunității – cine se gândea, Lenin privește Pacificul, în fața unui magazin de înghețată... Statuia lui Lenin e vie oare? Umbra lui se măreste zi cu zi, inundă uscatul, și apa, dimensiuni spectaculoase, care au ajuns la Capitoliu... Pieta: un ulei alb prelins de pe statuie, prin geamul antiglonț a curs până a inundat Vaticanul, statuile au luat chip uman – s-au raspindit... construiesc fântâni în deșert, sute de ghețare în arhipeleagul norvegian și în alte locuri... s-a introdus în scoli obligatoriu, materia Ajutor Umanitar... foametea e aproape să dispară... cercuri, cercuri de El Aleph... mărgelele făcute de Cristi se desprind de pe ață și se rostogolesc pe piedestal... repede, repede, mă întind dupa ele... nu le pot prinde, mâinile îmi devin uleioase și grele... îmi reazem spatele de perete: cititorule, iată cum se derulează imaginile... mărgelele alunecă melodios în ritm de ploaie... ridic fruntea... calul aplecat mă invită să urc – iha iha ha – liniștea se sparge ca un glob de sticlă în cioburi transparente... de la înălțimea la care mă aflu, pot vedea prin bucata de diamant, poveștile clare, personaje derulându-se fără oprire, în același timp, cu transparența, și în spirală, o forma de relief a unei inimi roșu aprins bătând tare, tare: imagini de inimă tridimensională așternându-se în pagina de revista...

....

El e Johnson

Johnson a venit la Bucuresti cu afaceri și vise. A investit imediat dupa ′89, întâi într-o companie de relații cu publicul, a intrat apoi în advertisement și media, a cumpărat compania de telefoane și fax, cablul, și producția de filme Hollywood de la Snagov, câteva ambasade (clădirile), vile și munți în Carpați. A lăsat momentan afacerile din sudul Statelor Unite, care, pornite bine, merg aproape de la sine. Afacerile merg bine, el, Jonhson zâmbeste satisfacut. Afacerile merg bine.

Limuzina lui Johnson asteaptă tăcută și neagră în noapte în fața Clubului „Tapas". Luminile străzii sunt șterse, bezna cuprinde cartierul ca o pânza aburită de păianjen. În depărtare se aude un zgomot… o sticlă trântită pe asfalt, care de sparge în cioburi mici, ca niște cristale licurind în depărtare. Acoperișul caselor strălucește în noapte. În club, muzică și lumini, dansatoarele exotice cucerind privirile bărbaților de granit, își mișcă șoldurile uleioase și subțiri, într-un mod melodios și divin. Un acrobat le dansează pe rând, posomorât și trist pe piedestalele suspendate.

Lumini colorate în ritm de dans, muzici și pahare de cocktail, ringul plin de dansatori transpirați și fericiți. Și iat-o, rezemată de bar, privind în multime, căutând parcă ceva netangibil, cu aer de amazoană, și figură angelică. Johnson o privește lung; sângele îi îngheață în vine, îi amorțesc brațele, zâmbetul îi rămâne mut și o privește…

Șase luni mai târziu, el, Johnson încremenit, rezemat de bar, zâmbește și o privește, nemișcat. Fascinat și umil…

- A rămas acolo ca o statuie uitată de timp? De ce se uită așa insistent? Vacanța în Franța a fost surprinzătoare – povesteste Cami. Bretania e un vis, trebuie să faci o vacanță acolo. Hai să dansam. Se îndreaptă spre ring, cu cei doi prieteni, sa danseze merenghe. În ritm de dans și melodie, un zâmbet lumineaza multimea. „Why are you bumping into my life?" aude Cami, zâmbeste, și râde... bumping? Și râde. Dansează merenghe... „Who are you and who's sending you into my heart?" se aude în șoaptă, ritm de blues.

- Hai să ne prefacem că ne cunoaștem de sute de ani, și ne reântâlnim. Ia-mă în brate, în vise, în gând! Și Cami se alinta la joc, și îl strînge în brațe cu dragoste nenăscută... râde... râde melodios, ca o o cascadă ce se sparge în muntele de piatră...

- Mă fascinezi, te privesc din timp, cu sufletul descoperit te privesc… mă fascinezi.

Johnson si Cami, poveste de dragoste…
Date 1, mic dejun

Împărații își ung castelele cu ulei de vis, în semn de respect pentru liniște și pace, sădesc măslini pe insule de gheţar, să pună suflet în răceala strivită, umbrele se licuresc după mantia de catifea, în holul rece cu pereti sculptați în marmură. Masa asta oferită vine

din basmele cu prinți și prințese, ospățul de aur. În satul în care am copilărit, lingura de lemn părea turnată în aur, copaia de stejar lucea dupa corlată ca diamantele în apa fără de val… Servitorii aduc bucatele, într-un ritual bine planificat, în liniște și noblețe. Farfuriile sunt acoperite cu capac de argint, sunt aduse în ritm de violoncel, servitorii se opresc eleganți și tăcuți. În același ritm se împreună ca o melodie cântată de mulți muzicanți, se opresc, și în moment bine coordonat desfac capacele de argint, și se depărtează în pas sacadat, se depărtează, lăsând în urmă rotocoale de aburi, dansând în magia mirosului de arțar. Un loc aglomerat, la ospăț au venit oamenii regelui, și-au pus săbiile la intrare, ca sa alunge vântul deșertului plin de viață.

- Cami, care e povestea ta?

Povestea mea, împăturită în două cu sigiliu din sânge de corb, aluneca pe candelabrele fără zgomot în dimineața palidă…

- Studiez litere, secția franceză, în Edqar Quinet, în timpul liber predau lecții de dans, iarna patinez la Floreasca, iubesc toamna, foșnetul frunzelor de sub talpa barbară, melodios și sacadat.

Dar ce ascunde ea? Eleganța din pictura impresionistă, gesturile gingașe, statura de dansatoare ca o pelerina de noblete impunătoare... sensibilitatea din adâncul câmpului de maci, sufletul dăruit surdului, schiopului, orbului, mutului în speranța de vindecare…

- Dacă ar fi să alegi un loc în lume unde să locuiești, ce ai alege?

Cami își imagina iubirea întinsă pe preșul de la ușă, încolăcită apoi în pozitia fătului, întinzându-se și căscând cu stropi.. în cartieriul construit de beduini și eschimoși…

- Oriunde…

- Te-ai muta în State?

Hmm, State, departe, peste oceanul înfuriat, unde lumea zâmbește, zâmbeste, și „how are you" nu are însemnătate, acea Americă fară prieteni, stingherită, unde regii au încremenit în timp, și de jur împrejur au înflorit citadele de gelatină care au izolat „mpărățiile, comunici cu spațiul ceresc, cu orizontul și norii aurii, din paradisul închis…

- De ce nu?..

Restaurantul „Maree" e aproape gol. Scaunele au forma de scoici, o sirena suspină în noapte…

Domnul Johnson a uitat de tot pentru un minut, a atins degetul inelar, cu teamă și candoare. Cami a tresărit. Privirile s-au întâlnit, și-au vorbit în tăcere, și-au făcut plecăciunea soarelui, și s-au topit una în alta, în măreția diminetii…

Date 2

Ceai și cina

Limuzina oprită în fața apartamentului din Bozeanu. Cu degetele întinse ca niște foarfeci, Cami depărta dungile de la jaluzea și brusc le lăsa să cadă. Blocul vechi și găurit, cu urme de gloanțe trase din apartamentul de la etajul 3 (in 89, la revoluție), administratorul în biroul lui de la parter urmărește orice mișcare, și informează vecinii de la subsol care locuiesc ilegal în condiții mizere, în camera cu țevi, le dă informații exacte care să-i ajute să spargă case și mașini, o mică mafie de cartier. Limuzina ocupă toată strada, mașinile stau oprite în spate și așteaptă fără ca ocupanții să protesteze. Coboară în fuga, cu jacheta în mână.

Povestea lui Cami

De acum începe povestea mea. Sugerez o cafenea pe bulevard. Nu avem nevoie de masină. J. insistă să intru în limuzină. În 2 minute ajungem la destinație. Bulevardul arată ca un Paris lăsat în paragină. Frunzele cățărate pe pereții prăfuiți și murdari sunt singurele cărări dătătoare de viață în orașul metropolă. Preferam o plimbare. Pe stradă te întâlnești, te întâlnești.. aer curat, o plimbare de seară. Limuzina asta mare și neagră... mă încurcă…nu pot vedea cerul întins decât prin ferestra dreptunghi de deasupra capului, un mănunchi de stele numai, ca niște săgeți îndreptate spre un infinit spectaculos…

- Ceai de caise, vă rog.

J. comandă votcă cu gheață...

J. e un tip brunet, cu ochii caprui sticloși și sclipitori, care-mi pătrund prin piele, și-mi străpung inima cu bucuria lor. Atlet, cu un corp michelangian, și un zâmbet cuceritor, mă privește cu blândețe. Simt inima că-mi bate tare tare, și aud bătaia inimii lui, în ritm geamăn, ca doi puiuți iesiți din ou șifonați și țepoși, ca un curcubeu deasupra umbrelei de ploaie, ca o hipnoză care îți aduce vise în culori, ca o pajiste cu ghiocei.

Părăsim cafeneaua de catifea de pe vremea împăraților, catifeaua din care își făceau costume la balul mascat, unde invitau popoarele vecine, care veneau cu lăzi de obiceiuri și noroc, și le deșertau în tronul mucegăit, în plictiseala răpciugoasă și urcăm în mașina pirat, străbatem orașul cu lumini stinse și stinghere, ajungem la un restaurant plutitor.

Nu-mi aduc aminte amănuntele din seara aceea de toamnă, ce îmi vine în gând e mâna fierbinte care mi-a atins podul palmei, ca o adiere tropicala, și ochii căprui care mi-au surâs, și și-au făcut cuib în inima mea. A rămas așa uitată de secunde, ore, zile, saptămâni, luni și ani.

După 10 ani

Ora de balet a fost întreruptă de o bătaie în ușă. Un părinte care își căuta copilul. Sala greșită. Bună seara Cami, bună seara, cursul s-a terminat, îmi pun fularul, și mă îndrept spre stradă. Afișele mari cu spectacolele mele se întind în toate colțurile străzii, reclamă la ochelari. Privesc afișul, mă opresc. Mâna întinsă într-un gest de iubire, delicat și subtil. O fierbinteală tropicala îmi străpunge degetul mic, mă opresc din respirat, din temeri, din vântul mărunțit.

- J…

Înalt, în palton închis cu privire tristă mă înfășoară în emoție. Privirile ni se scaldă ca-ntr-un râu de cristal încremenit în frumusețea dăruită în ritualuri de inuiți care ocupau aceste pământuri. De ce și dacă se înghesuiesc în mintea mea, ca un toboșar în ritm sacadat, mii și mii de întrebari. În Haleakala astăzi a înflorit Silversword-ul hawaian, dupa 30 de ani de ghimpi sălbatici, a făcut flori de vis, pentru mângâierea sufletelor împăraților din Maui, îngropați în vârf de munte, unde au crescut palmieri care nu sunt din Hawaii, pentru cei curajoși, lăsați moștenire de vrednicii care i-au cărat în spate să-i îngroape în loc sfânt, și la coborâre au fost întâmpinați cu lănci de oțel, și-au murit demni, lasând în urmă un secret cu viața de palmier.

El, Johnson

Am ascultat cântecul Evitei, sfatul de domn magic, am construit mari și țări și am devenit puternic. M-am lăsat orbit de soarele din clubul acvatic, mi-am ferit ochii de lumina zilei, am alunecat pe nisipul mâlos, fără să realizez că din el s-a născut Pieta, unsă cu ulei din Grădina Domnului. Vino cu mine, Cami, pe aleea cu flori de lămii, ia-mi mâna și dăruiește-mi viața.

Povestea îmi aparține, din politețe însă, îl invit pe narator.

Palmele se împreunează pentru o secundă, se ating și se preling. Cami se depărtează usor. J. îi saruta obrajii.

Zâmbește cu tristete privindu-i silueta dispărând în noapte... Zgârienorii sculptați, noaptea târzie. Frigul trece prin amintiri. Vare se preling uscate pe șevalet... ulei si vise.

■■■